

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 282/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] zastúpeného LEGAL CARTEL s.r.o., Na Hrebienku 40, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 3T/168/2017-619 z 30. mája 2019 a proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/129/2019 z 8. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3T/168/2017-619 z 30. mája 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2To/129/2019 z 8. októbra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania finančného zadostučinenia krajským súdom 10 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že prokurátorom Okresnej prokuratúry Trenčín bola proti sťažovateľovi 20. decembra 2017 podaná na okresnom súde obžaloba pre zločin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a pre prečin ublíženia na zdraví podľa

§ 157 ods. 1 a ods. 2 písm. a) s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona [keď v dôsledku služobného zákroku sťažovateľa ako príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“) došlo k poškodeniu zdravia odsúdenej osoby nachádzajúcej sa vo výkone trestu odňatia slobody]. Okresný súd napadnutým rozsudkom uznal sťažovateľa vinným a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu funkcie príslušníka v ozbrojenom bezpečnostnom zbere a ozbrojených síl na dobu 2 rokov.

3. Proti napadnutému rozsudku sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho zamietol. Následne podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Tdo 72/2021 zo 17. januára 2023 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) odmietol. Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 16. marca 2023.

4. K veci samej sťažovateľ ďalej uviedol, že trestné konanie bolo začaté 5. októbra 2016 na základe písomnosti vtedajšieho riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Ilave (ďalej len „ÚVTOS a ÚVV v Ilave“), na čo bolo vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne, odboru kriminálnej polície, 1. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľ“) vydané uznesenie o začatí trestného stíhania ČVS: ORP-880/1-VYS-TN-2016 zo 6. októbra 2016 (ďalej len „uznesenie o začatí trestného stíhania“). Obvinenie bolo sťažovateľovi vznesené uznesením vyšetrovateľa ČVS: ORP-880/1-VYS-TN-2016 z 12. júna 2017 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). To sa opieralo najmä o výsluch sťažovateľa a o výsluchy 12 svedkov. Ďalšími relevantnými dôkazmi, ktorými vyšetrovateľ odôvodnil vydanie uznesenia o vznesení obvinenia, boli – i) znalecký posudok č. 30/2016 vypracovaný znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie MUDr. Jánom Keherom (ďalej len „znalecký posudok č. 30/2016“), ii) znalecký posudok č. ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2016/3392 vypracovaný znalcom z odboru kriminalistiky, Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru (ďalej len „znalecký posudok PZ“) a iii) obrazový záznam získaný z kamerového záznamu ÚVTOS a ÚVV v Ilave z času spáchania skutku. Sťažovateľ zároveň uviedol, že z uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že jediným priamym dôkazom vo vzťahu k spáchaniu skutku je len výsluch sťažovateľa a jedného svedka [REDAKOVANÉ], pri ktorých sám vyšetrovateľ uviedol, že tieto boli v prospech sťažovateľa. Dodal, že ostatné výsluchy boli vo vzťahu k spáchaniu skutku irelevantné.

5. Sťažovateľ ďalej vo vzťahu k zabezpečeným dôkazom uviedol, že znalecký posudok č. 30/2016 bol vo vzťahu k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia irelevantný, pretože žiadnym spôsobom nepoukazoval na konkrétneho páchatel'a skutku, len konštatoval zranenia poškodeného a polemizoval nad možnými spôsobmi ich vzniku. Poukázal na to, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané na základe 2 nepriamych dôkazov, a to znaleckého posudku PZ (vo vzťahu k záverom ktorého namietal, že sa opieral len o existenciu biologickej stopy ako nepriameho dôkazu, na základe ktorého nemôže byť vznesené obvinenie) a obrazového záznamu z ÚVTOS a ÚVV v Ilave z času spáchania skutku (vo vzťahu ku ktorému namieta nezákonnosť jeho získania, pretože podľa sťažovateľa nie je zrejmé, ako sa dostal do dispozície vtedajšieho riaditeľa ÚVTOS a ÚVV v Ilave, ktorý ho pripojil k trestnému oznámeniu).

6. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti poukázal na jednotlivé tvrdenia uvedené v písomnosti, resp. v oznámení vtedajšieho riaditeľa ÚVTOS a ÚVV v Ilave, ako aj v jeho výpovedi.

II. Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti s poukazom na postup okresného súdu, ako aj krajského súdu namietal, že sa nevysporiadali so zásadnými otázkami (ako je ďalej uvedené) rozhodnými v jeho trestnej kauze. Uviedol, že nedostal relevantnú odpoveď na zásadné procesné otázky a ním uplatnené námietky. Namietal, že okresný súd a ani krajský súd sa nevysporiadali s rozpormi týkajúcimi sa toho, kto mal zabezpečiť a následne predložiť kamerový záznam, ako ani s námietkou o ne/zákonnosti obrazového záznamu.

8. Vo vzťahu k predloženému obrazovému záznamu konkrétne namietal, že je akademickým príkladom okolnosti, o ktorej platí zákaz výsluchu, pričom v čase podania trestného oznámenia a ani v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia nedošlo k oslobodeniu od povinnosti mlčanlivosti. Namietal aj procesný postup, ktorý orgány činné v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) využili pri uplatnení tohto dôkazného prostriedku. Argumentuje, že obrazový záznam nebol súčasťou trestného oznámenia, že bol dodaný až na základe jeho doplnenia. Takýto postup je podľa sťažovateľa v rozpore s § 89 a § 119 Trestného zákona. Zastáva názor, že kamerový záznam mal byť vydaný len na základe výzvy OČTK oprávnenej osobe (pričom podľa sťažovateľa riaditeľ ÚVTOS a ÚVV v Ilave takouto oprávnenou osobou nie je) a malo dôjsť aj k vyhotoveniu zápisnice o jeho vydaní. Pretože k takémuto postupu nedošlo, bol získaný v rozpore s Trestným poriadkom.

9. Ďalej argumentoval tým, že mu bolo vznesené obvinenie na základe takto nezákonne získaného obrazového záznamu a následne bol aj na jeho podklade právoplatne odsúdený. V tejto súvislosti namietal, že žiadny zo súdov prejednávajúcich jeho trestnú vec sa s týmto zásadným zásahom do jeho práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu nevysporiadali. Argumentoval aj tým, že ani zo znaleckého posudku PZ (resp. z jeho záverov) nie je možné bez ďalších dôkazov považovať za odôvodnené vydanie uznesenia o vznesení obvinenia s poukazom na zásadu náležitého zistenia skutkového stavu podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, a preto mala byť obžaloba odmietnutá.

10. Ďalej namietal, že nemalo dôjsť k vydaniu uznesenia o začatí trestného stíhania, ale malo byť rovno vydané uznesenie o vznesení obvinenia. Argumentoval pritom tým, že postup spočívajúci v tom, že bolo vydané uznesenie o začatí trestného stíhania na základe dôkazov, o ktoré sa opiera aj uznesenie o vznesení obvinenia, je v rozpore s právom na obhajobu. Argumentuje, že OČTK po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania vykonali pomerne rozsiahle dokazovanie bez toho, aby sa sťažovateľ mohol k dôkazom akokoľvek vyjadriť, pretože bol len v postavení svedka, a nie obvineného. Týmto postupom podľa neho OČTK odignorovali zásadu kontradiktórnosti. V tomto kontexte namietal aj to, že OČTK následne po vydaní uznesenia o vznesení obvinenia vypočuli už len 4 svedkov, ktorí boli vypočutí aj po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania, čím popreli právo sťažovateľa na obhajobu, pretože tak nemohol klásť otázky všetkým svedkom.

11. Zároveň sťažovateľ namietal porušenie práva na kontradiktórnosť aj vo vzťahu k okresnému súdu, ktorý na hlavnom pojednávaní len prečítal výpovede svedkov zadovážené pred vznesením obvinenia. Krajskému súdu v tejto súvislosti vyčítal, že túto skutočnosť nechal v rámci odvolacieho konania nepovšimnutou.

12. K výpovediam svedkov, ktorí boli členmi ZVJS, namietal, že títo boli vypočutí pred tým, ako boli zbavení mlčanlivosti, a z takto získaných výpovedí vychádzal aj okresný súd pri svojom rozhodovaní (keď na hlavnom pojednávaní takto získané výpovede len prečítal). Sťažovateľ teda nemal možnosť sa k nim v procesnom postavení obvineného vyjadriť, resp. následne svedkov konfrontovať. V tejto súvislosti spochybnil aj spôsob zbavenia mlčanlivosti svedkov.

13. Sťažovateľ namietol aj neprípustnosť dôkazu, znaleckého posudku č. 30/2016, a to s poukazom na to, že bol vypracovaný najmä na základe obrazového záznamu (pri ktorom namietal jeho nezákonnosť) a výpovedí sťažovateľa a svedka (vo vzťahu ku ktorým namietal ich nezákonnosť s poukazom na absenciu zbavenia ich mlčanlivosti v čase ich výsluchu, resp. na neúčinne zbavenie ich mlčanlivosti). Argumentoval, že okresný súd pri ustáľovaní skutkového stavu vychádzal práve zo znaleckého posudku č. 30/2016, a je presvedčený, že pokiaľ by okresný súd a krajský súd neprihliadali na tento nezákonne získaný dôkaz, tak by nebolo možné sťažovateľa uznať vinným. Namietol aj zaujatosť znalca proti jeho osobe a tiež to, že krajský súd v rámci odvolacieho konania túto námietku ponechal bez povšimnutia.

14. Sťažovateľ ďalej namietal, že okresný súd na hlavných pojednávaniach odmietol vykonať viaceré ním, resp. jeho obhajcom navrhované dôkazy, a to bez ďalšieho bližšieho odôvodnenia (boli odmietnuté len ako nedôvodné, resp. ako nadbytočné). Pretože okresný súd zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nevysvetlil nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania, porušil tým jeho právo na spravodlivý proces, ako aj právo na obhajobu.

15. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu namietal, že odvolací súd sa v ňom nevysporiadal s viacerými spornými otázkami, ktoré ostali v rámci odôvodnenia rozsudku okresného súdu „otvorenými“, resp. nezodpovedanými (najmä v súvislosti s odmietnutím vykonania ním navrhnutých dôkazov ako nadbytočných).

16. Na záver namietol aj absenciu preukázania všetkých znakov skutkovej podstaty trestných činov. Argumentoval tým, že žiadnym zákonným spôsobom neboli preukázané tvrdenia uvedené v skutkovej vete (konkrétne vo výroku I napadnutého rozsudku okresného súdu), že zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že mal bezvládne ležiaceho poškodeného kopať nohou do oblasti hlavy, a tým mu mal spôsobiť zhoršenie vzniknutého otrasu mozgu III. stupňa. Doplnil, že počas služobného zákroku postupoval v súlade s ustanoveniami zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov a jeho konanie smerom k poškodenému vylučuje podľa § 25 Trestného zákona jeho trestnú zodpovednosť. Podľa sťažovateľa mal okresný súd aplikovať zásadu *in dubio pro reo* vzhľadom na vzniknuté pochybnosti, čo sa týka toho, či voči poškodenému postupoval v súlade s uvedeným zákonom a či mu z jeho strany bola poskytnutá prvá pomoc v súlade s požiadavkou *lege artis*. Poukázal na to, že privolaný lekár vo svojej výpovedi nekonštatoval zástavu dýchania poškodeného, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, preto skutok ustálený okresným súdom nie je trestným činom, resp. nebol správne podradený pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

18. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy). Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 229/2022).

19. Ako vyplýva z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým uznesením krajského súdu tak, že ho krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné. Sťažovateľ teda mal vo vzťahu k napadnutému rozsudku k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich práv, ktorý aj využil.

20. Zároveň aj zo samotného znenia § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

21. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum doručenia písomného vyhotovenia uznesenia najvyššieho súdu právneho zástupcovi sťažovateľa (16. marca 2023) zachovaná.

22. Sťažovateľ napadnutému uzneseniu vytýka, že v ňom nebola daná odpoveď na zásadné procesné otázky a ním uplatnené námietky a že sa krajský súd nevysporiadal s námietkou ne/zákonnosti obrazového záznamu, znaleckého posudku č. 30/2016, a s uvádzanými pochybeniami týkajúcimi sa vykonávania svedeckých výpovedí. Je toho názoru, že odvolací súd sa nevysporiadal s viacerými spornými otázkami, ktoré ostali nezodpovedané v odôvodnení rozsudku okresného súdu. Tiež, že absentovalo preukázanie všetkých znakov skutkovej podstaty trestných činov.

23. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sa ústavný súd oboznámil aj s obsahom sťažovateľom podaného dovolania (ktorého odôvodnenie je v značnej časti zhodné s obsahom ústavnej sťažnosti) proti napadnutému uzneseniu krajského súdu. Sťažovateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku namietal, že okresný súd zjavne svojvoľne nevykonal dôkazy, ktoré boli dôležité pre spravodlivé rozhodnutie. V tejto súvislosti uviedol, že nemohol byť prítomný pri výsluchoch svedkov, teda absentovala kontradiktórnosť konania, no napriek tomu ich výpovede boli podkladom na rozhodnutie. Zároveň poukázal na nedoručenie mu uznesenia o pribratí znalca. Dovolanie v tejto časti odôvodňoval aj námietkou o nezákonnosti získania výpovedí bez predchádzajúceho zbavenia mlčanlivosti vypočúvaných osôb. V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku argumentoval tým, že kamerový záznam, na základe ktorého došlo k rozhodnutiu v jeho veci, bol zadovážený nezákonným spôsobom. Vyjadril pochybnosti o spôsobe jeho získania riaditeľom ÚVTOS a ÚVV v Ilave. Argumentoval, že súd prvého stupňa a ani odvolací súd sa s touto námietkou a s rozpormi, na ktoré v tejto súvislosti poukazoval, nevysporiadali. Namietol aj neprípustnosť dôkazu – znaleckého posudku č. 30/2016, pretože bol vypracovaný najmä na základe obrazového záznamu. Tiež považoval za nezákonné vypočutie svedkov bez toho, aby boli títo korektným spôsobom zbavený mlčanlivosti. Nakoniec, pokiaľ ide o sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, namietal absenciu preukázania všetkých znakov skutkovej podstaty trestných činov. Argumentoval, že tvrdenia uvedené v skutkovej vete neboli zákonným spôsobom preukázané, resp. že sú v rozpore s vykonaným dokazovaním.

24. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy). Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z uvedeného teda vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

25. V súlade so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd tiež poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je „výsledkové“, teda musí mu zodpovedať proces ako celok. Obdobne aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že ako ústavný súd, tak aj Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ako však vyplýva z už uvedeného, sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd (ako súd dovolací) aj rozhodol uznesením, ktoré však sťažovateľ touto ústavnou sťažnosťou nenapadol.

26. S poukazom na uplatňovaný princíp subsidiarity však ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by totiž znamenal popretie princípu subsidiarity, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

27. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné aj v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

28. *Obiter dictum* ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnej časti predniesol argumenty v zásade totožnej povahy s argumentáciou uplatnenou v podanom dovolaní. Bez potreby citovania jednotlivých pasáží uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v odôvodnení (na stranách 8 až 16) svojho rozhodnutia (hoci ním dovolanie sťažovateľa odmietol) všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa zaoberal ústavne udržateľným spôsobom. Vyjadril sa k všetkým sťažovateľom uplatneným dovolacím dôvodom. Berúc preto do úvahy aj závery uznesenia najvyššieho súdu, konštatuje, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom v podstatnej časti opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli najvyšším súdom riadne vyriešené, a teda v tomto smere bola právam sťažovateľa ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá.

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 7. mája 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu